

Nagovor mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ pri krizmeni maši v stolnici, 12. 4. 2017

Dragi sobratje v škofovski in duhovniški službi, dragi diakoni, redovnice in redovniki, bogoslovci, dragi bratje in sestre!

Zbrali smo se h krizmeni sv. maši, ki predstavlja praznik evharistije in duhovništva, dan, ko se zahvaljujemo Bogu za dar duhovništva, ki smo ga prejeli.

Sv. Janez Vianney takole razmišlja: »Lahko imate 200 angelov, ki pa vam ne morejo podeliti odveze od vaših grehov. To lahko podeli še tako preprost duhovnik. Samo on vam lahko reče: »Hči, sin, odpuščeni so ti tvoji grehi, pojdi v miru!«

Sv. Janez Vianney naprej razmišlja: »Mi duhovniki bomo verjetno vzvišenost tega svojega poslanstva prepoznali šele v nebesih«. In nadaljuje: »Če bi to poslanstvo v polnosti doumeli že tukaj na zemlji, bi umrli; ne od strahu, da ga ne vršimo dobro, ampak od ljubezni, kajti duhovnik, ni duhovnik zase. Tudi odveze si ne more podeliti sam, tako tudi zakramentov ne more obhajati sam zase. Življenje duhovnika je torej življenje za druge. Duhovništvo je odgovor na zastonjski dar ljubezni, ki prihaja od Boga, zato nas vsako duhovništvo vodi k Bogu...«

Tako sv. Janez Vianney. Naj bodo pred nami njegove misli, ki nas bodo vodile v tem našem razmišljanju o daru duhovništva.

Izvor vsakega duhovništva ni v nas, v naši želji, ali v želji naših staršev, ampak je v ozadju skrivnostni glas, ki se je oglasil v vsakem od nas. Najprej tiho, potem vedno močnejše in na koncu tako jasno, da nismo mogli drugače, kot reči svoj življenjski »da«. Duhovniški poklic je v prvi vrsti naš odgovor na Božje vabilo. Zato je tudi naše duhovništvo odgovor na njegovo ljubezen, je razodevanje živega Boga, ki ni nekje oddaljen, tih in neopazen, ampak je tisti, ki nas nagovarja in vabi. Duhovništvo tako pomeni darovati se Bogu, pomeni podati se na pot k Bogu, pomeni razodevanje Boga danes in tukaj sredi med nami.

Prvo misel, ki jo želim danes podeliti z vami, dragi sobratje je: »Duhovnik ni duhovnik zase!« Z drugo besedo: duhovniki nismo postali zato, da bi bili mi bližje Bogu in bi s tem morda našli pot za naše lastno odrešenje.

Kot sem že prej omenil, se je vse začelo tisti dan, ko smo v sebi odkrili vabilo, klic. Sami najprej nismo bili prepričani, ali je ta klic zares Božji klic. S pomočjo Cerkve smo prehodili pot in ugotavljali, ali je klic res od Boga. Ko smo prišli do tega spoznanja, nas je prevzelo spoznanje, da je to zastonjski Božji dar, da pravzaprav mi sami pri tem nimamo zaslug. Zato je bil naš odgovor v zavedanju naše majhnosti in krhkosti ter v zaupanju v Božjo pomoč. Bog, ki je izvor našega poklica, je tudi naša moč. To pa se uresničuje le, če smo z njim tesno povezani, če se z njim hranimo. Pri tem še posebej mislim na vsakodnevno osebno srečevanje z njim v molitvi in v evharistiji. Bolj kot živimo to našo vsakodnevno povezanost z Njim, lažje to oznanjamo in razodevamo ljudem, h katerim smo poslani. Prosimo Gospoda,

da bi ljudem vedno prinašali »novo vino«, to pomeni vino njegove Besede, moč evharistije ter njegovo odpuščanje in njegov mir.

Poslanstvo duhovnika je zbirati občestvo vernikov, kot nam lepo pravi apostol Janez: »Da bi razkrojene Božje otroke zbral v eno« (Jn 11,52). Vsak človek je enkrat in neponovljiv, a polnost življenja lahko uresniči le v Bogu in v občestvu Cerkve. Poslanstvo povezovanja je zaupano najprej škofu, v tesni povezanosti z njim pa vsem duhovnikom v duhovniškem zboru. To poslanstvo zbiranja, povezovanja, poslanstvo edinosti, je naloga h kateri smo poklicani vsak dan. Na viden način se edinstvo med nami uresničuje in odraža v naših medsebojnih duhovniških srečanjih, v našem zanimanju drug za drugega, še posebej takrat, ko nekdo potrebuje več bližine in pozornosti. Vedno znova moramo biti pozorni, da naše duhovniške službe ne bi zožili zgolj na administrativno področje, ob tem pa zanemarjali našega pastirskega poslanstva. Še posebej moramo biti pozorni na oddaljene, ali tiste, ki so se od naše skupnosti oddaljili. Naše poslanstvo ni namenjeno samo ljudem, ki živijo svojo vero. Poklicani smo, da prinašamo veselo oznanilo tudi tistim, ki zanj morda sploh še niso slišali ali pa jih veselo oznanilo evangelija še ni prevzelo.

Človek je srečen, kadar je sprejet in ljubljen. Bog Oče nam pošilja svojega Sina, njega ki ga je mazilil z Gospodovim Duhom, da bi oznanil blagovest ubogim. Pomeni, da bi vsak človek lahko začutil, velik dar njegove ljubezni, da je ljubljen in sprejet od Boga.

»Bog je ljubezen!« Samo v Bogu lahko zato človek najde svojo uresničitvev. Nismo zgolj bitja z materialnimi in biološkimi potrebami, ampak smo tudi duhovna bitja. Ta duhovna dimenzija se pogloblja, kadar smo sposobni izstopiti iz sebe in stopiti v odnos z Bogom. Na tej duhovni ravni tudi začutimo našo medsebojno povezanost, da nisem sam ne tem svetu, ampak so ob meni bratje in sestre.

Čas, v katerem živimo, zelo poudarja posameznika in njegove pravice. Večkrat poudarjamo pomen človekove svobode, in le to sodobni človek večkrat enostransko razume, kot da lahko sam izbira in odloča o vsem. Nikogar bi ne smelo biti nad nami. Kristjani vemo, da nam odnos z Bogom nič ne jemlje, ampak nam omogoča, da lahko vzpostavimo pravi odnos, ne le z Bogom, ampak tudi s svetom in z ljudmi.

Poslanstvo Cerkve in poslanstvo duhovnikov je voditi ljudi k resnici. Kristjani verujemo, da je vsa resnica utelešena v osebi Jezusa Kristusa, ki je za nas trpel in umrl na križu. Da bi nam Bog pokazal svojo resnično ljubezen, gre celo tako daleč, da za nas daruje svojega Sina.

Dragi sobratje! Pogumno oznanjajmo to brezmejno Božjo ljubezen in jo prinašajmo današnjemu svetu, ki išče resnico, išče ljubezen in hrepeni po njej. Nihče, razen Boga, ne more ozdraviti ran človeških src! Še posebej se trudimo v naši duhovniški službi ozdravljati tiste rane, ki so posledica pomanjkanja ljubezni, posledica nezvestobe in vdajanja raznim idolom, ki si jih ljudje postavljamo sebi.

Danes, ko se zahvaljujemo za dar duhovništva, se zahvaljujemo tudi za dar, po katerem želi Bog sam osmisлити naše življenje, po katerem želi krepiti in osvetljevati našo vero, ki je eno samo iskanje Božje bližine.

Kot pastir naše krajevne Cerkve se vam, dragi sobratje duhovniki, diakoni, redovniki, redovnice in bogoslovci zahvaljujem za vašo nesebično služenje, za vašo zvestobo, soodgovornost in požrtvovalnost. Vsi se trudimo, da z združenimi močmi opravljamo poslanstvo, ki nam ga je zaupal Gospod. Delo v Gospodovem vinogradu je zaradi pomanjkanja duhovnikov vedno bolj naporno. Zahvala vsem vam, ki nosite pastoralno skrb za več župnij, kar od vas zahteva dodaten napor ter iskanje novih poti in rešitev. Hvala tudi vsem, ki kljub starosti in bolezni vendarle z ljubeznijo vztrajate v svoji službi na župnijah. Na ta način dajete svoje veliko in dragoceno pričevanje za nesebično služenje v duhovnem poklicu.

Danes, pri tej krizmeni sv. maši, bomo blagoslovili krstno in bolniško olje ter posvetili sv. krizmo. V teh svetih oljih se zrcali celotno duhovno poslanstvo Cerkve ter moč in sijaj naše duhovniške službe.

Z blagoslovljenim krstnim oljem bodo zaznamovani naši novokrščenci. V tem blagoslovljenem olju je zaobseženo tudi vse naše oznanjevalno delo Cerkve: uvajanje v krščanstvo in verouk, doma v družini, v župniji, pri bogoslužju, v veroučni učilnici, na duhovnih vajah in na oratorijih.

Blagoslovljeno bolniško olje je znamenje, da nam je Bog blizu in da nas po tem nebeškem zdravlilu varuje na duši in na telesu. V tem blagoslovu je skrita obsežna pastoralna skrb za bolnih, invalidov, starejših, trpečih in umirajočih. Spominja nas na telesna in duhovna dela usmiljenja, na naše poslanstvo v Karitas in v drugih dobrodelnih ustanovah.

Najbolj slovesna je danes pri krizmeni maši posvetitev sv. krizme, dragocenega olja, s katerim so maziljeni novokrščenci, birmanci, diakoni, novomašniki, škofje, skratka, vsi, ki smo poklicani h graditvi Božjega kraljestva.

V tej slovesni posvetitvi krizme naj bo naša prošnja za vse, ki bodo letos po krstu postali Božji otroci, prošnja za letošnje birmance, za novomašnika iz Družbe Jezusove, ki bo v naši stolnici posvečen za duhovnika. Naj bo tej posvetitvi pridružena tudi naša živa molitev za nove duhovne poklice, katerih pomanjkanje iz dneva v dan bolj čutimo. Papež Frančišek zelo rad poudarja, da je ključno vprašanje našega duhovništva in naše duhovniške identitete in tudi naše apostolske gorečnosti v naši osebni in resnični povezanosti s Kristusom. Današnja krizmena sv. maša je tako lepa priložnost, da obnovimo to našo zavezo, predanost in zvestobo. To bomo sedaj tudi storili, ko bomo, zbrani v Svetem Duhu, obnovili duhovniške obljube ter iz dna srca izrekli Gospodu svoj ponovni: »Tukaj sem, Gospod! Hvala, da si me poklical, želim biti in ostati orodje v tvojih rokah!« Amen

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof metropolit